

9. *Момот Н.* Щоденник Т.Шевченка як творчо-психологічний та жанровий феномен: Дис. ... канд. філол. наук. – Кіровоград, 2006. – 176 с.
10. *Пустовіт В.* Українська історико-біографічна проза: Постаті. Тексти. Проблеми: Навчальний посібник для студентів філологічних спеціальностей вищих навчальних закладів. – Луганськ, 2006. – 52 с.
11. *Чермінська М.* Автобіографічний трикутник. Свідчення, сповідь і виклик // *Теорія літератури в Польщі: Антологія текстів.* Друга пол. XX – поч. XXI ст. – К., 2008. – С. 397-428.
12. *Głowiński M.* Powieść a dziennik intymny w: tegoż: *Prace wybrane.* – Т. 2: *Narracje literackie i nieliterackie.* – Kraków, 1997. – S. 65-84.
13. *Jaworski S.* Podręczny słownik terminów literackich. – Kraków, 2001. – 232 s.
14. *Lejeune Ph.* Wariacje na temat pewnego paktu. O autobiografii. – Kraków, 2000. – 310 s.
15. *Lubas-Bartoszyńska R.* Style wypowiedzi pamiętnikarskiej. – Kraków, 1983. – 224 s.
16. *Rodak P.* Dziennik pisarza: między codzienną praktyką piśmienną a literaturą // *Pamiętnik Literacki.* – 2006. – Z. 4. – S. 29-49.
17. *Słownik terminów litrackich /* Pod red. J.Sławińskiego.– Wrocław-Warszawa-Kraków, 2002. – 706 s.
18. *Wierzbicka A.* Genry mowy // *Tekst i zdanie.* – Wrocław, 1983. – S. 125-137.

Отримано 29 вересня 2011 р.

м. Київ

Євген Казимирович Нахлік. Біобібліографічний показник: До 55-річчя від дня народження і 30-річчя наукової діяльності / НАН України. – Львів, 2011. – 355 с., іл.

До книжки ввійшли відомості про життєвий шлях відомого літературознавця, історика нової української літератури, літературного критика, компаративіста, славіста, полоніста, русиста, керівника Львівського відділення Інституту літератури ім. Т. Г. Шевченка НАН України доктора філологічних наук Євгена Казимировича Нахліка та про його наукову, науково-організаційну й видавничу діяльність. Подано наукові праці та доповіді за 1981–2010 рр. і публікації з відгуками на них, а також витяги з літератури про нього, зокрема статті, рецензії, дискусії, полеміки тощо. Завершують книжку іменний показник і показник періодичних, продовжуваних, серійних і багатотомних видань, у яких зареєстровано праці Є. Нахліка та літературу про нього.

С. С.

Наші презентації

Передплачуйте

СЛОВО *i* ЧАС

– єдиний академічний
літературознавчий журнал
про українську та світову літературу.
Передплатний індекс – 74423.
Електронний варіант
на Web-сторінці за адресою:
www.slovoichas.in.ua

Микола Варварцев

ЖИТТЯ І СЦЕНА
МИКОЛИ ІВАНОВА:
ІСТОРІЯ УКРАЇНЦЯ
В ІТАЛІЙСЬКОМУ
РІСОРДЖИМЕНТО

**Варварцев М. М. Життя і сцена Миколи Іванова:
Історія українця в італійському Рісорджименто.
– К.: Ін-т історії України НАН України, 2011. –
188 с., іл.**

У монографії М. Варварцев уперше в міжнародній історіографії досить повно висвітлює життєвий і творчий шлях видатного українця, оперного співака Миколи Іванова (1810, Полтава – 1880, Болонья) та невідомі сторінки італійського Рісорджименто за численними архівними матеріалами й листами, зокрема Д. Россіні – його близького друга.

На основі історичних джерел він простежує життя артиста від України до петербурзької Придворної капели і еміграції. Феноменально обдаровання М. Іванова яскраво розквітло на ниві італійської національної опери, а його місце в мистецтві Рісорджименто в контексті загальноєвропейських культурних цінностей історія визначила устами Дж. Россіні: “Серед *нових* тенорів Італії немає рівних Іванову”. З ним дружили найвидатніші творці музики ХІХ ст.: В. Белліні, Г. Доніцетті, Д. Верді, Д. Россіні. Для його голосу композитори писали додаткові сцени до своїх опер, мелодії нових арій, акомпонували в концертах.

М. Іванов виступав із найкращими італійськими співаками “золотої доби бельканто” та артистами й музикантами з Австрії, Англії, Ірландії, Німеччини, Норвегії, Польщі, Сербії, Угорщини, Франції, Чехії, Швеції у найпрестижніших театрах Європи, а його феєричні тріумфи надихали творчість поетів, письменників, художників, скульпторів, журналістів і політиків – його сучасників. За 20 років творчості він співав у 46 операх, 1500 виставах і концертах, десятки тисяч глядачів відвідали його імпрези. Одні вважають М. Іванова “російським співаком”, інші – “італійським тенором”, але віднайдені в архівах особисті “Свідчення під присягою міністерству внутрішніх справ Англії для набуття британського громадянства 2 травня 1839. Лондон”, що він є сином Кузьми та Наталії Іванових, народжений у Малоросії в 1810 році”, а театральна публіка вітала його як “співака-козака”, “народженого під козацьким небом”, говорять самі за себе.

С.С.

Наші
презентації